

นิยายผจญภัยโบราณคดี-ไซไฟ

มนตราศีลาบรรพกาล

เมื่อศิลาดำตื่นขึ้น ประตูลู่อาภรณ์ธรรมที่โลกไม่ควรค้นพบก็เปิดออก

เขียนโดย ริมทรายปลายคลื่น

มนตราศาลาบรรพกาล

เมื่อศิลาคำเดินขึ้น ประดู่อารยธรรมที่โลกไม่ควรค้นพบก็เปิดออก

เขียนโดย ริมทรายปลายคลื่น

© 2026 ริมทรายปลายคลื่น

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ คัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์

นิยายเรื่องนี้เป็นงานสร้างสรรค์ ตัวละคร สถานที่ องค์กร และเหตุการณ์ต่าง ๆ
เป็นเรื่องสมมติ เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น

สารบัญ

บทที่ 1 ศิลาปฏิภาค	5
บทที่ 2 เข็มทิศแก้วกว้าง	11
บทที่ 3 ละอองมรณะ	17
บทที่ 4 เลือดได้เกล็ดหิน	22
บทที่ 5 คินแห่งผลึกเพลิง	27
บทที่ 6 หอคอยม่านบาเรีย	32
บทที่ 7 คิงสู่นรกควอนตัม	37
บทที่ 8 กำแพงหัสเสียง	42
บทที่ 9 ซากเงาแห่งปี 1944	51
บทที่ 10 แม่น้ำสารปรอท	57
บทที่ 11 ทวารบาลจักรกล	62
บทที่ 12 ป่าเห็ดราเรืองแสง	67
บทที่ 13 รอยเท้าของผู้มาเยือน	72
บทที่ 14 สะพานทิวทัศน์ลวงตา	77
บทที่ 15 รอยเลื่อนมรณะ	82
บทที่ 16 ห้องทดลองพันธุศาสตร์ดึกดำบรรพ์	87
บทที่ 17 เขี้ยวดาบชีวิตจักรกล	91
บทที่ 18 นครทวารคารา	96
บทที่ 19 ถนนแห่งลำแสง	100
บทที่ 20 ข้อเสนอของปีศาจ	105
บทที่ 21 ปัญญาประดิษฐ์พันธุ์ปี	109
บทที่ 22 สมรภูมิมหาวิหารศิลา	113

บทที่ 23	แกนปฏิกรณ์อันตราย	118
บทที่ 24	การเผชิญหน้าบนปากปล่องนรก	121
บทที่ 25	ภูเขาไฟมหาประลัยตื่นชีพ	127
บทที่ 26	ปริศนาสมการสุดท้าย	131
บทที่ 27	อุโมงค์ระบายนรก	139
บทที่ 28	บันไดสู่โลกเบื้องบน	144
บทที่ 29	ผู้สื่อสารและม่านหมอก	150
บทที่ 30	บันทึกที่ไม่มีวันเผยแพร่	154

คำนำจากผู้เขียน

มนตราศิลาบรรพกาล เริ่มต้นจากคำถามง่าย ๆ ว่า หากสิ่งที่มีมนุษย์เรียกว่าเวทมนตร์ แท้จริงคือเทคโนโลยีของอารยธรรมที่เก่าแก่เกินกว่าความเข้าใจของเรา โลกที่คุ้นเคยจะเปลี่ยนไปเพียงใดเมื่อกุญแจดอกหนึ่งถูกปลดให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง

การเดินทางของวารีธ กานต์ อริชัย วิชุดา พรานแสง พรานเที่ยง และผู้ร่วมคณะ จึงไม่ใช่เพียงการค้นหาความจริงใต้เทือกเขาค้าง แต่เป็นการทดสอบมิติภาพ ความกล้า และเส้นแบ่งบาง ๆ ระหว่างความรู้กับความทะเยอทะยาน เมื่อทุกคำตอบอาจแลกมาด้วยชีวิต และบางประตูไม่ควรถูกเปิด แม้สิ่งที่อยู่เบื้องหลังจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม

ขอเชิญผู้อ่านก้าวลงสู่นครทวารวรา รับฟังเสียงกระซิบจากศิลาคำ และร่วมลึนไปกับคณะสำรวจตลอดสามสิบบทของการผจญภัยครั้งนี้ หากหน้าสุดท้ายทำให้ท่านยังสงสัยว่าโลกของเราซ่อนความลับไว้อีกเท่าไร นั่นคือความรู้ลึกเคียวกับที่ผู้เขียนอยากฝากไว้ก่อนประตูบานถัดไปจะเปิดขึ้น

วิมพรายปลายคลื่น

บทที่ 1

ศิลปปฏิภาค

The Negative Inscription

“ถ้าอีกสิบวินาทียังไม่มีการดึงปลั๊กออก ปอดพวกเราจะกลายเป็นบาร์บีคิวรมควัน และประกันกลุ่มของมหาวิทยาลัยก็ไม่จ่ายค่าตายในแล็บด้วยนะโว้ย!”

เสียงแผดถล่มของ ดร. กานต์ นักธรณีวิทยาโครงสร้างผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลแต่ขี้บ่นเป็นนิจ ดังทะเลเสียงหวีดแหลมแสบแก้วหูของไซเรนเตือนภัยสีแดงฉาน ควันสีเทาอมม่วงพวยพุ่งออกมาจากแท่นสูญญากาศทดสอบแรงเค้นวัสดุ กลิ่นไหม้ของสายไฟลามไปผสมกับกลิ่นระเหยที่จางจืดจางราวกับกลิ่นที่จางจืดจางจืดจนกลายเป็นไอพิษสูตรพิเศษทำลายโครงกระดูก

หน้าจอคอมพิวเตอร์เมนเฟรมราคาแปดหลักเริ่มกะพริบวิบวับเหมือนไฟนางวัด ตัวเลขเออเรอร์รหัสลับบอรั้งพรดพราดผ่านหน้าจอเร็วพอลๆ กับขอดหนึ่บตรเครดิต ก่อนที่หลอดฟลูออเรสเซนต์บนเพดานจะทนรับคลื่นความถี่สูงไม่ไหว พวกมันระเบิดแตกกระจายร่วงกราวลงมาราวกับเกล็ดหิมะแก้ว

เพลิง! เพลิง!

“กัมมั่วล!” ดร. วาริช หัวหน้าที่มีจิตใจผู้สุขุมเกินมนุษย์มนา ล้วงคอเสื้อ พราวแสง น่องเล็กสายภาษาศาสตร์โบราณคมุดลงใต้โต๊ะแล็บสแตนเลสอย่างแม่นยำ ขณะที่ อธิชัย สายลุยประจำทีม ล้วงเก้าอี้ทำงานแบบมีล้อเลื่อนขึ้นมาบังสะกดแก้วให้ ดร. วิชุดา เจ้าแม่ธรณีพิสิทธ์ได้อย่างทันทั่วทั้ง ทว่าผลข้างเคียงคือพนักเก้าอี้โดนสะกดแก้วบาดจนฟองน้ำปริแล่นออกมา

“นั่นเก้าอี้เพื่อสุขภาพตัวละสองหมื่นห้าของฉันทนะ อธิชัย!” วิชุดาโวยวายแข่งกับเสียงสัญญาณเตือนภัยพลาสม่าคำมิดีรอน่าลือลอบบนผนัง “คลื่นสั่นสะเทือนระดับเทระเฮิรตซ์พุ่งทะลุกราฟแล้ว! เซ็นเซอร์ดิจิทัลทั้งหมด วัดดูบ๊านั่นไม่ได้ปล่อยแค่ความร้อน แต่มันกำลังปล่อยสนามพลังเหนี่ยวนำชั่วลบออกมาจนประสาททุกแผงวงจรในห้องนี้!”

ใจกลางลานประหารขนาดกะทัดรัด แผ่นหินสีดำสนิทขนาดยาวฟุตครึ่ง หนาสองนิ้ว กำลังลอยคว้างอยู่เหนือแท่นโลหะไททาเนียมราวๆ สามมิลลิเมตร มันลอยเฉยๆ แบบไม่แคร์กฎแรงโน้มถ่วงของนิวตันแม้แต่น้อย ลวดลายอักขระโบราณที่สลักลึกลงบนผิวหินไม่ได้ดูอยู่นิ่ง แต่กำลังเปล่งแสงสีม่วงวาวๆ ราวกับมีกระแสไฟฟ้า นีออนวิ่งพล่านอยู่ภายใน

“ไอ้หินเวรนี่กินถ่านอี้อะไรเข้าไปวะนี่!” กานต์ตะโกนพลาทอกอดเสาดูดับเพลิงแน่น

“ไม่ใช่ถ่าน แต่มันเป็นปฏิริยาต่อต้านสนามแม่เหล็กโลก!” วาริชสวมถุงมือหนังกันความร้อนหนาเตอะ คว่ำกิมคิบบนข้อมือหินก้าวอาดๆ เข้าไปหาแท่นทดสอบอย่างไม่กลัวตาย ถ้าเส้นนี้พัง เขาก็ต้องผ่อนชำระหนี้ให้อธิการบดีชั้นชาติหน้า

“พี่วาริช อย่างะเว้ย! คลื่นนั้นอาจจะทำให้อั้นจะผ่อไฉน่ะพี่!” อริชัยตะโกนเตือนด้วยความเป็นห่วงในแบบของตัวเอง

“แกห่วงสมองันก่อนดีกว่า!” วาริชกัดฟัน ใช้กิมคิบบนกดจิ้มลงไปทีสวิตช์ตัดประจุไฟฟ้าสถิตชั่วคราวของแท่นโลหะเสียงดังคลิก!

วูบ! เบ๊ยยง!

ประกายแสงสีม่วงระเบิดวาวผลึกแขนวาริชจนขาดไปทั้งแถบ แต่สวิตช์ก็ถูกดัดลง แผ่นหินสีดำสูญเสียดังแรงพายุปริศนา ร่วงลงกระแทกแท่นโลหะเสียงดังดัง! ก่อนจะนอนนิ่งสนิทเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ความเงียบสงบเข้าแทนที่ เหลือเพียงเสียงหอบแฮ่กๆ ของนักวิชาการห้าชีวิตที่หน้าดามอมแมมไปด้วยคราบเขม่าควันดำ

พราวแสงคลานสี่ขาออกมาจากใต้โต๊ะ บิดเศษแก้วบนหัวฟูๆ ของตัวเองออก มือยังกอดสมุดจดประวัติศาสตร์แน่น “อาจารย์คะ... หินก้อนนี้มันไม่มีในตำราโบราณคดีเล่มไหนเลยนะคะ หรือว่า... บรรพบุรุษเราเคยใช้ไฟฟ้าไร้สายกันมาก่อน?”

“ไร้สายบ้านเธอสิพราว ถ้ายรรพบุรุษส่งไวไฟแรงขนาดนี้ ป่านนี้ลงหัวใหม่ก็เรียบร้อยแล้ว” กานต์ขยับแว่นหนาเตอะที่เลนส์ข้างหนึ่งมีรอยร้าว เดินเข้าหาแท่นหินดำอย่างแค้นเคือง เขาหยิบขวดกรดไฮโดรฟลูออริกเข้มข้นขึ้นมา “ขอฉันทูหน้าตาแกซักๆ จี ไอ้ตัวแสบ... คราวนี้จะละลายให้เหลือแต่ซากฟอสซิลเลยคอยดู”

กานต์หยดกรดไฮดรอนิกที่หยดใส่คอนกรีตแล้วคอนกรีตยังละลายเป็นน้ำโคลนลงบนผิวหน้าของแผ่นศิลา

แต่แทนที่จะเกิดวันฟูและเสีขกร่อน สิ่งปรากฏคือหอยครกครวมตัวกันกลมคืบเหมือนหยดน้ำบนใบบัว แล้วกลิ้งหลุนๆ ตกจากแผ่นหินลงไปกักไว้เสียด้านเสจนทะเลเป็นรูโบ๋ ล้วนขึ้นลุย

“เฮ้ย...” กานต์อ้าปากค้างจนน้ำลายแทบหก เขารีบหยิบกล้องขยาดำลึ่งสูงแบบดิจิทัลแบบพกพามาส่องดูผิวหินใกล้ๆ “วาริธ... ลางสังหรณ์เรื่องบวชีจ้เราอาจจะจบเห่ แต่วงการฟิสิกส์โลกกำลังจะฉิบหายของจริงแล้ววะ”

“มันคือหินอะไร กานต์?” วิชุดาถามพลางพยายามจับเลือดที่ข้อศอก

“มันไม่ใช่หิน!” กานต์หันมาทำตาโตเท่าไข่ห่าน “มันเป็นคาร์บอนโครงสร้างรังผึ้งประสานด้วยทั้งสแตนเลสไอโซโทปหนักที่ไม่ปล่อยรังสี... ภาษาชาวบ้านคือ มันคือโลหะผสมระดับนาโนคอมโพสิตที่เบาเหนียวระดับเกราะยานอวกาศน้า! แต่ผลตรวจจะบอกหินปูนชั้นนอกที่หุ้มมันอยู่จากเปลือกกลางเมื่อวานขึ้นชั้นว่า มันฝังอยู่ในรอยเลื่อนธรณีวิทยาอย่างต่ำ ‘หนึ่งหมื่นสองพันปี!’”

“หนึ่งหมื่นสองพันปีก่อน?” อริชชีผิวปากเหวือ “ตอนนั้นมนุษย์เรายังใส่กระชับใบไม้ วิ่งไล่ล่ากินไส้แมมมอธอยู่เลขนะพี่ ใครมันจะมานั่งหล่อโลหะผสมนาโนทนกรดได้วะ มนุษย์ต่างดาวหรือ?”

“หรืออาจจะเป็นอารยธรรมมนุษย์เรานี้แหละ แต่เราดันโง่ลืมวิธีทำไปเอง” เสียงหุ้มแหบคำทรงอำนาจตั้งขึ้นจากประตูห้องลับ

ทุกคนสะดุ้งโหยง หันขวับไปมองทางเข้าห้องพร้อมกัน

ชายวัยหกสิบเศษ รูปร่างผอมสูงในชุดสูททวิตสีเทาส่งคำคราแฉงลบลั่วล้งล้งขึ้นพิงกรอบประคองอยู่ปลายไม้เท้าหัวเงินกระทบพื้นกระเบื้องดัง ต็อก... ต็อก... ใบหน้าเหี้ยขุ่นแต่ตึงเปรี๊ยะด้วยใบต็อกซ์ประดับด้วยรอยยิ้มเย็นยะเยือก ที่นิ้วก้อยซ้ายสวมแหวนทองคำหัวนิลสลักลายงูสองตัวพันรอบคิริศูอย่างมีเอกลักษณ์ด้านหลังมีรายชื่อบรรจรรจรวงยักษ์ในชุดซาฟารีสองคนยืนคุมเชิงหน้านั่งเป็นรูปปั้นหิน

“คุณอรอุต...” วาริธขมวดคิ้ว ปรับสีหน้ากลับมาเคร่งขรึม “คุณลงมาที่นี่ได้อย่างไร? ป้ายหน้าประตูเขียนตัวเบ้อเร่ว่าห้ามบุคคลภายนอกเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต และที่สำคัญ... เราเพิ่งระเบิดเสี้ยนไป หายใจเอา ล้วนพวกนี้เข้าไปมากๆ เสี่ยงเป็นหมันนะครับ”

อรรณวดีหัวเราะหึๆ ในลำคอ ไม่สะทกสะท้านกับคำเตือนเรื่องหมั้น “ป้ายห้ามเข้านหรือ ดร. วาริช?”

คุณคงลืมไปว่าสถาบันวิจัยกระจอกๆ แห่งนี้อยู่รอดมาได้สามปี เพราะเงินบริจาคจากมูลนิธิของผม... ถ้านับตามสิทธิ์ความเป็นเจ้าของ แม้แต่กางเกงในตัวที่คุณใส่อยู่ ผมก็อาจจะมีหุ้นส่วนอยู่ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ”

“อุบาทว์แท้...” อริชัยพึมพำเบาๆ แต่โคนสายตาพิฆาตของวิชุดาสะกดให้หุบปาก

“คุณส่งแผ่นศิลานี้มาให้เราตรวจ คุณรู้อยู่แล้วใช่ไหมว่ามันไม่ใช่หินธรรมชาติ?” วาริชถามเข้าประเด็นทันที

“แน่นอน” อรรณวดีพยักหน้าพลางโบกมือให้ลูกน้อง ชายร่างยักษ์วางเพิ่มหนังสือค้นหาอะละฮ์บนโต๊ะข้างตัวพราวแสง “เปิดดูสิ แล้วพวกคุณจะรู้ว่าหลอดไฟที่แตกไปเมื่อกี่ ชั่วโมงก็คุ้มค่ายิ่งกว่าดูรางวัลที่หนึ่งสามงวดซ้อน”

พราวแสงเป็นคนเปิดแฟ้มออกดูเป็นคนแรก ภาพถ่ายดาวเทียมสังเคราะห์แสงเรดาร์ทะลุชั้นดินโผล่หว่าขึ้นมา รอยขี้มกวนประสาทของทุกคนในห้องค่อยๆ เลือนหายไป กลายเป็นความตกตะลึงอย่างแท้จริง

ใต้ผืนป่าทึบและภูเขาหินปูนสูงชันของเทือกเขาผาคำ มีโครงสร้างทรงเรขาคณิตสมบูรณ์แบบขนาดยักษ์ฝังตัวอยู่ลึกลงไปสามร้อยเมตร มันเป็นโครงข่ายอาคารหินทรงปริมาตรดัดขัดที่เชื่อมต่อกันด้วยอุโมงค์เป็นแนวเหลี่ยม เหมือนแผงวงจรจิ๋วประมวลผลขนาดยักษ์ท่ามกลางเมืองทั้งเมือง

“นี่มัน... ขนาดพอๆ กับเมืองโบราณทั้งเมืองเลยนี่ละ” พราวแสงดาโคซี่ไปที่แนวเส้นตรงบนจอ “แถมลวดลายบนภาพถ่ายดาวเทียมนี้... มันถอดแบบมาจากรอยหยักบนแผ่นศิลาลึดำก้อนนี้เป๊ะๆ เลย!”

“ฉลาดมาก คุณพราวแสง” อรรณวดีขมก้างอย่างพึงพอใจ “แผ่นศิลานั้นคือ ‘กฎแฉ’ หรือถ้าจะพูดให้ถูกตามหลักเทคโนโลยี มันคืออาร์คเข้าประตูและแผนที่นำทางผ่านม่านสนามแม่เหล็กที่ปิดกัน ‘นครทวารวรา’ เอาไว้... นครได้พิภพที่หลับใหลอยู่ใต้เทือกเขาผาคำมานานนับหมื่นปี”

“เทือกเขาผาคำ?” กานต์ทำหน้าราวกับเห็นผี “ตรงนั้นมันเขตป่าคงคำ รอยต่อชายแดนที่ไม่มีมีการปักปันเขตแดน แผนที่ทหารยังแรงเสียดสีได้โดยพระฮาร์ดแวร์ดาวเทียมมองไม่ทะลุ คนแถวนั้นเรียกมันว่า ‘ป่าผีสิง’ เข้าไปสับกลับมาสุญย์!”

“กลับมาหนึ่งต่างหาก ตีอกเตอร์...” อรรณวดีตบพเสียงเรียบ “พราณเที่ยง พราณเฒ่าที่เคยหลุดเข้าไปถึงขอบม่านหมอกเมื่อยี่สิบปีก่อนแล้วรอดชีวิตกลับมาได้ เขากำลังรอพวกคุณอยู่ที่หมู่บ้านชายป่า”

วาริธกอดอก นัยน์ตาคมกริบจ้องลึกเข้าไปในตาของนายทุนใหญ่ “คุณคงไม่ได้มาเพื่อเล่านิทานก่อนนอน คุณต้องการให้พวกเรากำหนดจัดทีมบุกป่าผีสิงไปเปิดประตูเมืองนี้ให้คุณใช่ไหม?”

“คุยกับคนฉลาดนี้มันประหยัดเวลาจริงๆ” อรรถวุฒิคมมือเปาะเปาะ “ผมต้องการให้ทีมของคุณเดินทางไปสำรวจ ถอดรหัสระบบของทวารวรา และนำ ‘แกนพลังงาน’ กลับมาให้ผม เงินทุนไม่อื่น อุปกรณ์วิจัยสั่งตรงจากเยอรมนี รถไฟวีลบังคับแปลงพิเศษ และค่าเหนื่อยที่จะทำให้พวกคุณทั้งห้าคนไม่ต้องมานั่งกินเบะหมี่ซองในห้องเส็บรูนีไปตลอดชีวิต”

“แล้วถ้าพวกเราปฏิเสธล่ะ?” วาริชเลิกคิ้ว “ผมเก็บหินก้อนนี้ใส่ตู้เซฟ แล้วโทรแจ้งกรมศิลปากรกับทบวงพลังงานปรมาณูให้ส่งทหารมาล้อมจับคุณ ขอให้หาครอบครองโบราณวัตถุอันตราเยื่อน”

อรรถวุฒิไม่โกรธ เขากลับส่งเสียงหัวเราะเยาะหยันออกมาดังลั่น

“ลองโทรสิ ค็อกเตอร์... โทรตอนนี้เลย” ชายชราผายมือ “ถ้าคุณปฏิเสธ ข้อแรก... เงินทุนของพวกคุณจะถูกตัดทันทีในวันพรุ่งนี้ คณะกรรมการมหาวิทยาลัยจะสั่งยุบเส็บนี้ โทษฐานทำให้ทรัพย์สินเสียหาย และพวกคุณทุกคนจะถูกเพิกถอนใบอนุญาตวิชาชีพ โทษฐานไร้ความสามารถ”

“นั่นมันปล้นกันชัดๆ!” วิชุดาแหงนขึ้นมา หน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ

“และข้อสอง...” อรรถวุฒิขยับเข้าไปใกล้วาริช รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมผุดขึ้นบนใบหน้า “ถ้าพวกคุณไม่ไปคืนนี้ผมมีทีมทหารรับจ้างพร้อมอาวุธสงครามและนักล่าสมบัติมือพระกาฬอีกทีมหนึ่งที่พร้อมจะออกเดินทาง

ทันที... พวกมันไม่สนหรอกว่าหินก้อนไหนอายุหมื่นปี หรือภาพสลักไหนมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ถ้าประตู

ไม่เปิด พวกมันก็แค่กระเบิดซีไฟร์เข้าไปแล้วกดสวิทช์ บั้ม! นครโบราณที่ประเมินค่าไม่ได้จะกลายเป็นเศษฝุ่น หินภายในข้ามคืน เพื่อให้พวกมันกวาดเอาเฉพาะโลหะมีค่าออกมาขาย”

คำพูดท้ายเหมือนก้อนปอนด์ฟาดเข้ากลางแสงหน้าของทุกคน

สำหรับนักวิชาการที่อุทิศชีวิตให้กับการค้นหาความจริง

การเห็นโบราณสถานระดับเปลี่ยน

ประวัติศาสตร์มนุษย์ชาติต้องถูกระเบิดทำลายด้วยความละโมภของพวกโจรเถื่อน... มันเจ็บปวดยิ่งกว่าการถูกขีดไปประกอบวิชาชีพเสียอีก

“เลวบริสุทธิ์จริงๆ พับคำสิ” อริชัยกัดฟันกรอด นิ้วโป้งขยับแตะด้านปมพัสตร์ที่แอบเหน็บไว้ใต้ชายเสื้อ แจ็กเก็ตอย่างลึ้มตัว

วาริชขึ้นนั่งงอไปครู่ใหญ่ เขาหันไปสบตากับเพื่อนร่วมทีมทีละคน กานต์ถอนหายใจยาวพลาทงก้มลงเก็บก้อนธรณีวิทยาขึ้นมาเช็ดฝุ่น วิชุดาเริ่มกดสำรองข้อมูลลงในโทรศัพท์พกพา พราวแสงกำลังมองแผ่นศิลาดำด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนปิดไม่มิด ส่วนอริชัยก็พยักหน้าให้เบาๆ เป็นสัญญาณว่าพร้อมลุยทุกสถานการณ์

ไม่มีใครอยากเป็นเบี้ยล่างของนายทุนหน้าเลือด แต่ในเมื่อทางเลือกเดียวที่จะปกป้องอารยธรรมโบราณคือการต้องเดินเข้าปากเสือด้วยตัวเอง... พวกเขาก็ไม่มีทางเลือก

“ผมมีเงื่อนไข” วาริธหันกลับมาย่ประจันหน้ากับอรรณฤดิ เสียงของเขาหนักแน่น มั่นคง

“ว่ามาเลข หัวหน้าทิม” อรรณฤดิข้มกริ่ม

“ในป่า... การตัดสินใจเรื่องเส้นทาง โบราณวัตถุ และความปลอดภัยทั้งหมด เป็นสิทธิ์ขาดของผมแต่เพียงผู้เดียว คนของคุณหรือเงินของคุณไม่มีสิทธิ์สั่งการข้ามหัวผม และถ้าผมเห็นว่ามันอันตรายเกินไป ผมจะสั่งถอยทันทีโดยไม่มีข้อแม้”

“ตกลงตามนั้น ดร. วาริธ ผมซื้อมืออาชีพ ผมก็ต้องฟังมืออาชีพอยู่แล้ว” อรรณฤดิยื่นมือขวาออกมา

วาริธจำใจยื่นมือออกไปจับ สัมผัสจากมือของนายทุนขรานั้นเย็นเยียบราวกับซากศพ

“รถโฟร์วีลพร้อมขบวนเสปียงจะมารับพวกคุณที่นี่ในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า เตรียมเฉพาะของจำเป็น... อ้อ แล้วเตรียมใจไว้ด้วยล่ะ” อรรณฤดิกระดุกขี้นที่มุมปากเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหันหลังเดินนำลูกน้องออกจากห้องไป “เพราะที่นั่น... นรกบนดินยังใจดีกว่าเยอะ”

เมื่อประตูปิดลง ความเงียบงันปนดังเคียดโรยตัวลงมามากอีกครั้ง

“สองชั่วโมง...” กานต์ทุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หักๆ ตัวหนึ่ง “สองชั่วโมงในการเก็บของไปขายกลางป่าคงคำที่ไม่มีแม้แต่สัญญาณโทรศัพท์... ถามจริงเถอะวาริธ นายคิดว่าเราจะมีชีวิตรอดกลับมาเขียนรายงานวิจัยไหมวะ?”

“ถ้าแกกลัวตาย กานต์...” วิษุตาพูดพลางโยนกระเป๋าเป้สนามให้อีกฝ่ายใบหนึ่ง “แกก็เขียนพินัยกรรม ขกชุดหินสะสมของแกให้พิพิธภัณฑฯตั้งแต่ตอนนี้เลยสิ”

วาริธไม่ตอบคำถาม เขาเดินตรงไปที่แท่นทดสอบ เอื้อมมือไปหยิบแผ่นศิลาสีดำสนิทขึ้นมาบรรจุลงในกล่องนิรภัยจนจนวนตะกั่วอย่างทะนุถนอม

ท่าทางที่ที่ปลายนิ้วของเขาสัมผัสกับเนื้อหิน ความรู้สึกประหลาดก็แล่นวาวผ่านกระดูกแขนขึ้นมาถึงต้นคอ... มันไม่ใช่ไฟฟ้าสถิต แต่เป็นคลื่นความถี่แผ่เบาที่สั่นเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

ติก... ติก... ติก...

จังหวะที่เด่นชัดๆ เหมือนเสียงหัวใจของอสุรกายดึกดำบรรพ์ที่เพิ่งลืมตาตื่นขึ้นจากการหลับใหลหมื่นปี... และมันกำลังส่งเสียงเรียกร้องหาผู้ครอบครองดูแล ให้ก้าวเข้าไปสู่กับดักมรณะได้ฉับพลันอย่างช้าๆ

บทที่ 2

เข็มทิศเล็งกว้าง

Magnetic Anomaly

“เหี้ยมเบรก! อริชัย ไอ้บ้าเอ๊ย! เหี้ยมเบรกเดี๋ยวนี้!”

เสียงแหกปากลั่นของ ดร. กานต์ ไม่ได้ช่วยลดความเร็วของรถกระชับเคลื่อนล้อคัดแปลงชกสูงลงเลขแม้แต่เนี้ยว ขางออฟโรดขนาคมหีบมาดขี้อวดหินบนทางเกี่ยวขนแคบๆ ริมสันเขาจนสะกิดหินกระเด็นหิวลงสู่หุบเหวด้านล่าง หมอกควันสีขาวพุ่งที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่รอบแนวป่าคงค้ำหนาทึบจนมองเห็นทางข้างหน้าไม่เกินห้าเมตร

“เบรกมันจมมิดไปแล้วพี่! แต่ล้อมันยังหมุนอยู่!” อริชัยที่นั่งหลังพวงมาลัยสยดลั่น มือสองข้างเกร็งจนเส้นเลือดปูดโปน พยายามดึงเบรกมือดังกึกๆ จนสุดค้ำ

บนแผงคอนโซลหน้ารถ หน้าจอดิจิทัลบอกทิศทางด้วยดาวเทียมรุ่นที่ป่าสุดที่นาขทุนอรรถวุฒิ ประเคนให้มำกำลังแสดงอาการคุ้มคลั่ง ลูกศรพิคคัสฟ้าหมุนตัวเป็นวงกลมเหมือนกังหันต้องลมพายุ เข็มทิศดิจิทัลสลับทิศเหนือได้ไปมาทุกๆ เสี้ยววินาที พลอยทำให้ระบบเบรกป้องกันล้อล็อก (ABS) และระบบรักษาสมดุลไฟฟ้าเกิดการเออเรอร์ ค้างติ่งและส่งเสียงเตือนตึกันมั่วซ้ำ

“ระบบไฟฟ้ามันรวนเพราะแรงดึงดูดสนามแม่เหล็ก!” ดร. วิชา ที่นั่งกอดเสากลางรถอยู่เบาะหลังตะโกนแข่งกับเสียงเครื่องขดดีเซลที่กรี๊ดร้อง “ข้างหน้าไม่มีถนนแล้วอริชัย! สแกนเนอร์บอกว่ามันคือหน้าผา!”

“หักขวาชนดิ่งเลย! เอาหน้ารถมุดเข้าพุ่มไม้!” ดร. วาริช ที่นั่งข้างคนขับสั่งการเสียงเฉียบขาด มือข้างหนึ่งจับคานยึดแน่น อีกข้างกอดคอด้องนิรภัยตะเก้วที่บรรจุ ‘ศิลาปฏิภาณ’ ไว้แนบตักราวกับเป็นลูกในอุส่าห์

อริชัยหักพวงมาลัยขวาสุดแรงเกิด หน้ารถสะบัดฟาดเข้ากับดิ่งหินดินแดงข้างทาง ล้อหลังลอคกว้างเหนือขอบเหวไปครึ่งหนึ่ง ก่อนที่คันชนเหล็กหน้าจะกระแทกโครมเข้ากับรากไม้ใหญ่และโขดหินอย่างจัง!

โครม!!

เสียงดงลมนิกรยะเปิดออกดัง พับ! อัคไสหน้ำอกอริชัยและวาริชนหน้าหงาย รหหุคกิกเอียงกะเท่เร่ ฝุ่นตลบอบอวล คว้นน้ำหมอน้ำพุ่งฟ่อๆ ออกจากฝากระ โปรงที่ขุบไปเกือบครึ่ง

“รอด... ไซ้โหมวะ?” กานคัลลานกระเสือกกระสนออกมาจากใต้เบาะหลัง แวนดาเบี้ยวหลุดไปข้างหนึ่ง หน้าผากโนปูดเป็นลูกมะนาว

“ถ้ายังบ่นได้ แปลว่ายังไม่ตายละคือเคเตอร์” พรราวแสงที่นั้งคุกกือขู่มุมในสุดส่งเสียงอื้ออื โปหน้าขาวผ่อง เปรอะเปื้อนไปด้วยคราบเขม่าจากดงลม แต่สองมือยังประคองเพิ่มภาพถ้าวเทียมไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

“ลงจากรถก่อน เร็วเข้า!” วาริผลึกประตูปันเบี้ยวออกไป กลิ่นน้ำมันดีเซลเริ่มคละคลุ้งผสมกับกลิ่นดินชื้นและกลิ่นใบไม้เน่าของป่าดิบชื้น

ทันทีที่เท้าของทั้งห้าคนแต่ละลงบนพื้นดินแดง เสียงฝีเท้าหนักแน่นและกลิ่นยาเส้นจุนก็กลือลอยมาตามสายลมจากม่านหมอกเบื้องหน้า

ชายร่างผอมเกร็ง ผิวคล้ำแดงจัดจนเกือบเกรียม ก้าวออกมาจากดงกล้วยป่า ในมือถือปืนลูกซองยาวเดี่ยว หักลำสภาพผ่านศึก สะพายขามผ้าดิบเก่าๆ ขมับทั้งสองข้างแฉกด้วยปูนแดงกินหมาก ด้านหลังของเขามีชายฉกรรจ์ท้องถื่นสี่คนในชุดตะมดตะแมงพร้อมไม้หาบและเบ้สนามใบเขื่อง กำลังยืนนั่งมอจรถกระบะที่พังยับเยินด้วยสายตาว่างเปล่า

“บอกแล้วว่าอย่าคิดเรื่องไอ้เกวียนเหล็กมีเสียงนั้นเข้ามา” ชายชราถ่มน้ำหมากสีแดงสดลงบนโคนไม้เสียดัง แหมะ “แถวนี้ฝึมนเกลียของสังเคราะห์ พวกเอ็งรอดมาได้โดยคงไม่หักพับขาจากเหล็กกันบ่าวผีฟ้ายังเมตตา”

“พรานเที่ยง?” วาริบิดฝุ่นออกจากเสื้อแจ็กเก็ต ก้าวเข้าไปหาอย่างสุภาพ

“เออ ข้าเอง” พรานเที่ยงมองสำรวจคณะนักวิชาการที่ละคนด้วยสายตาดูแคลนระคนสมเพช “นายอรรถ วุฒิมันโทรเลขมาสั่งให้ข้าพาลูกหาบสี่คนมารอรับพวกเอ็งที่ปากดงดำ... ไอ้หนุ่มข้างหลังนั่นชื่อ เอ็น, คง, ช่วย แล้วก็นั่น ไอ้เทียน” เขาชี้นิ้วไล่เรียงลูกหาบสี่คนที่ยืนข้มเจือหน้า สงัไห้

“เอ่อ... สวัสดีครับคุณลุงพราน” กานคัลยกมือไหว้แบบงงๆ “คือเมื่อกี้ไม่ใช่เรื่องผีฟ้าหอรอครับลุง มันเป็นความผิดพลาดของระบบเซ็นเซอร์ป้องกันลือลือก...”

“ไม่ต้องมาทำเป็นรู้ดีไอ้แวน!” พรานเที่ยงควาดสวนจนกานคัลสะดุ้ง “ข้างหน้านี่คือ ‘ปากลิ้นเสียง’ ไม่มีเหล็กไหลหรือเครื่องกลชิ้นไหนทำงานได้ในดงนี้มาตั้งแต่ปู่ตาขายข้ายังไม่เกิด เข้มทิกจะซึ้งนรก นาฬิกาจะ

เดินถอยหลัง และเสียงร้องขอชีวิตของพวกเขาจะไม่วันสะทอนข้ามเขาภูนี้ไปถึงหูใครทั้งนั้น ถ้าพวกเขายังคิดจะเอาของเล่นในเมืองมาวดเก่ง ก็กลับบ้านไปดูแลคุณแม่ซะเดี๋ยวนี้นี้!”

“ปากลิ้นเสียงเธออะ?” วิชุดาไม่สนใจคำคำของพรานเผ่า เธอถูกเขาลงบนพื้นดิน หอบเข็มทิศกลับทองเหลืองแบบอนาล็อกขึ้นมาวางคู่กับเกาส์มิเตอร์ (Gaussmeter) แบบพกพาที่ใช้แบตเตอรี่เคมีแบบแยกส่วน

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ทุกคนต้องหยุดกลืนน้ำลาย

เข็มแม่เหล็กในดลับทองเหลืองไม่ได้แกว่งไปทิศเหนือ แต่มันปักหัวดิ่งชี้ตรงลงไปในแผ่นดินลึกในแนวตั้ง 90 องศา ขณะที่ตัวเลขบนหน้าปัดเกาส์มิเตอร์พุ่งทะลุค่าความเข้มสนามแม่เหล็กปกติของโลกไปเกือบสามร้อยเทห์!

“ลุงพรานคะ ฝีมือคุณลุงนะ คงจะมีขั้วแม่เหล็กโลกแถมมาด้วยเนอะ” วิชุดาเงยหน้าขึ้นยิ้มเย้น แววตาของนักธรณีฟิสิกส์เป็นประกายระยับ “นี่ไม่ใช่เรื่องไสยศาสตร์อะพี่วาริ... ได้แผ่นดินตรงรอยต่อเทือกเขาผาดำนี้นี้ มีมวล ‘แมกนีไทต์’ มหาศาลบวกกับกระแสไฟฟ้าได้พิภพที่หนาแน่นจนสร้างสนามแม่เหล็กเทียมขึ้นมา มันเป็นม่านบาเรียแม่เหล็กขั้วลบที่แผ่คลุมป่านี้นี้ไว้ อุปกรณ์ดิจิทัลถึงได้ช็อตพังหมด”

“มานาบาเรียแม่เหล็ก?” อริชัยเดินไปเปิดท้ายรถที่นับ ลากเป็นสนามหนักอึ้งที่มีแต่เป็นลูกของชาวแบบกลไกสปริงส่วนๆ มีดเหน็บ และวิทยุหลอดสูญญากาศโบราณออกมาแจกจ่าย “จึ้นแปลว่า อวูธกลไกล้วนๆ แบบไม่มีชิปคอมพิวเตอร์ที่ผมเตรียมมา ก็ยังยิงหัวกบาลใครก็ตามที่คิดจะปล้นเราได้อยู่สินะครับ”

“และแปลว่า เราต้องเดินเท้าส่วนๆ” กานต์ถอนหายใจยาว มองสังการะกองโคของตัวเองด้วยความสิ้นหวัง

“ถ้าจะเดิน ก็ต้องรีบเดินตามรอยเส้นแรงแม่เหล็กไป” วิชุดาหอบเสาอากาศสแกนเนอร์ขึ้นมาปรับหมุน “มานาสนามพลังนี้ไม่ได้ทับตันไปหมด มันมี ‘ช่องเปิด’ หรือแนวหุบคลื่นที่ความหนาแน่นต่ำอยู่ ถ้าเราเดินทะลุช่องเปิดนี้เข้าไป เราจะไม่โดนสนามแม่เหล็กบีบอัดจนเสียชีวิตประสาทรทางตรงตัว”

พรานที่ยังมองหน้าวิชุดาดาค้าง ชายชราเคี้ยวหมากหยาบๆ แววตาเปลี่ยนจากดูแคลนเป็นสนใจ “อีนังหนูนี้... พุดจากายามนุษย์ต่างดาว แต่เลือกชี้ทางเดินถูก ทางที่แถบบอกว่าคลื่นดำนั่นนะ คนเผ่าคนแก่เขาเรียกว่า ‘ช่องลมผีผ่าน’ เป็นทางเดียวที่สัตว์ป่ามันใช้เดินข้ามเขาคงคำ”

“เห็นไหมล่ะลุง วิทยาศาสตร์ก็รู้อะไรถึง มันก็แตกต่างกันตรงที่มีสมการรองรับแค่นั้นแหละ” อริชัยตอบไล่พรานที่ยังมาๆ อย่างยืขาน จนพรานเผ่าแยกเขี้ยวได้

ลูกหาบทั้งสี่—อิน, คง, ช่วย และเทียน—ช่วยกันขนถ่ายสัมภาระที่จำเป็นลงมาจากซากรถอย่างคล่องแคล่ว โดยมีพราวแสงคอยตรวจนับกล่องเสบียงและยารักษาโรค ขบวนสำรวจทั้งเก้าชีวิตจึงเริ่มออกเดินทาง มุ่งหน้ามุ่งเข้าสู่ช่องแคบระหว่างหน้าผาหินปูนสูงตระหง่านที่ปกคลุมด้วยเถาวัลย์ดึกดำบรรพ์และม่านหมอกหนาทึบ

ยิ่งเดินลึกเข้าไป อากาศยิ่งเย็นยะเยือกและหนักอึ้งอย่างประหลาด เสียงนกกาหรือแมลงป่าที่ควรจะส่งเสียงเจื้อยแจ้วกลับเงียบกริบจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงลมหายใจของตัวเอง สมกับชื่อ ‘ปากลิ้นเสียง’ บรรดาความเงียบนั้นจนน่าอึดอัด กานต์เริ่มผิวปากเป็นเพลงเพื่อทำลายความเงียบ แต่ก็โดนพรานเที่ยงหันมาถล่มตาไล่จนต้องกลืนเสียงลงคอไป

“หยุดก่อน!” วิหุตาที่เดินนำคู่กับพรานเที่ยงยกมือขึ้นส่งสัญญาณ

เธอจ้องมองเข็มทิศนาฬิกาในมือ เข็มเหล็กเริ่มหมุนสั้นระริกช้าๆ จากแนวตั้งกลับมาทำมุม 45 องศา “เรากำลังอยู่ตรงกึ่งกลางของช่องเปิดสนามพลัง... กานต์ ดูชั้นหินตรงหน้าผานั้นสิ”

กานต์คลำก้อนธรณีวิทยาออกมา เคาะลงบนผนังหินสีเทาเข้มข้างทางเบาๆ ป๊อ! สะเก็ดหินร่วงลงมาบนฝ่ามือ “หินทรายแป้งผสมแร่ไฟโรต์... แต่โครงสร้างมันบิดเบี้ยวเป็นลอนคลื่นเหมือนโดนความร้อนระดับเตาหลอมเหนียวทำให้ละลายแล้วแข็งตัวกะทันหัน นี่ไม่ใช่ปรากฏการณ์ทางธรณีวิทยาปกติแน่ๆ”

“อาจารย์วริธะ มาดูตรงนี้สิคะ!” เสียงพราวแสงเรียกมาจากซอกหลืบหลังม่านเถาวัลย์รกชัฏห่างออกไปไม่กี่ก้าว

วริธและอริชย์รีบสาวเท้าตามไป อริชย์ปลดเชฟได้เป็นลูกของเผ่าในมืองค์ กลึก ด้วยสัญชาตญาณระวังภัย

พราวแสงใช้มีดเดินป่าฟันเถาวัลย์แห่งกรงที่ปกคลุมโพรงผาหินออก เผยให้เห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ด้านหลัง... มันคือลานหินเว้าแห่งขนาดใหญ่ และบนพื้นลานหินนั้น มีโครงกระดูกมนุษย์นอนเกลื่อนกลาดอยู่ไม่ต่ำกว่าสามสิบถึงสี่สิบโครง!

“คุณพระช่วย...” ลูกหาบเทียนและช่วยที่แบกกระโถสแนมตามมาข้างหลัง พอเห็นภาพตรงหน้าก็หน้าซีดเผือด เข้าทรุดลงไปนั่งพับเพียบ ส่งเสียงร้องลั่นด้วยความขวัญผวา “ผีตายโหง! ผีเจ้าป่ากินคน!”

“หุบปากไอ้เทียน! สำรวมปากไว้!”

พรานเที่ยงวาดแว้ดพลาจยกมือพนมไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์รอบทิศทาง

วาริธถูกข่าลงข้างโครงกระดูกร่างหนึ่งอย่างใจเย็น เขาไม่กลัวผี เพราะสิ่งที่เขาเห็นตรงหน้ามีความน่าสะพรึงกลัวทางประวัติศาสตร์มากกว่าวิญญาณเร่ร่อนนับร้อยเท่า

เศษผ้าเปื้อนยู่ยี่ที่ติดอยู่กับกระดูกเป็นผ้าใยกันงูหนา มีหัวเข็มขัดทองเหลืองขึ้นสนิมเขียว และเศษซากของหอก สนับแขน และหมวกเกราะเหล็กโบราณทรงปีกกว้างตกกระเจาอยู่รอบๆ

“ชุดเกราะแบบนี้... กองทหารโบราณยุคอูรชากอนปลาย หรืออาจจะเป็นกองทัพของเจ้าเมืองชายแดนเมื่อสามสี่ร้อยปีก่อน” วาริธพิมพ์าขณะใช้นิ้วชี้เศษสนิม

“แต่ที่ดูนี้สิวาริธ...” กานต์จับปลายค้อนไปยังหัวกะโหลกของโครงกระดูกร่างนั้น มือของเขาสั่นระริกจนควบคุมไม่ได้

ไม่ใช่แค่กะโหลกใบนั้นใบเดียว... แต่หัวกะโหลกทุกใบที่นอนเกลื่อนอยู่บนลานหิน มี ‘รู’ ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสองเซนติเมตรเจาะทะลุผ่านกึ่งกลางหน้าผากทะลุท้ายทอยอย่างแม่นยำ

ขอบของกระดูกโหลไม่ได้แตกหักจากการโดนของมีคม พินดาบ หรือกระสุนปืนไฟโบราณ แต่มันเรียบเนียน ถึงโปร่งแสง และหลอมละลายจนกลายเป็นผลึกแก้วสีดำมันวาว

“ขอบกระดูกแปรสภาพเป็นแก้ว (Vitrification)...”

วิฑูตาเอ่ยเสียงแผ่ว ใบหน้าของเธอไร้สีเลือด

“กระดูกมนุษย์จะหลอมละลายจนกลายเป็นแก้วได้ ต้องเจอกับอุณหภูมิไม่ต่ำกว่า 1,600 องศาเซลเซียสในเสี้ยววินาที... อาวุธโบราณยุคไหนจะไปทำแบบนี้ได้? นี่มันร่องรอยการถูกยิงด้วย ‘ลำแสงพลาสมาความร้อนสูง’ ชัดๆ!”

“หรือพูดง่ายๆ คือ เลเซอร์ความเข้มข้นสูงนั่นแหละ” อธิษัณกลืนน้ำลายเอือก กวาดสายตามองไปรอบๆผนังผาหินที่มีดิสก์ ลากล่องปืนในมือยกขึ้นประทับบาทันที่ “ทหารพวกนี้ไม่ได้โดนโรคระบาดตาย แต่โดนกวาดล้างด้วยอาวุธลำแสงเหมือนมดปลวก!”

บรรยากาศรอบตัวพลันเย็นเฉียบขึ้นมาจนจับขั้วหัวใจ แม้แต่พราณเทียขังที่เอนจิตสนามป่าก็ยังยืนตัวแข็งทื่อ ปืนลูกซองในมือสั่นเทิ้ม ม่านหมอกสีขาวเริ่มไหลทะลักลงมาจากยอดผาอย่างรวดเร็วผิดธรรมชาติ ลมกรรโชกหวีดหวิวผ่านช่องแคบราวกับเสียงกรีดร้องของวิญญาณทหารโบราณที่ตายอย่างทรมานทุกซ์

ทันใดนั้นเอง แผ่นดินใต้ฝ่าเท้าของทุกคนก็เริ่มสั่นสะเทือนเบาๆ...

ไม่ใช่การสั่นไหวแบบแผ่นดินไหว แต่มันเป็นแรงสั่นสะเทือนระดับไมโครที่เดินดูๆ ถึ้ว มาพร้อมกับเสียงกรีดคราลึกๆ ที่ดังมาจากรอยแยกใต้แผ่นหินที่พวกเขากำลังยืนเหยียบอยู่